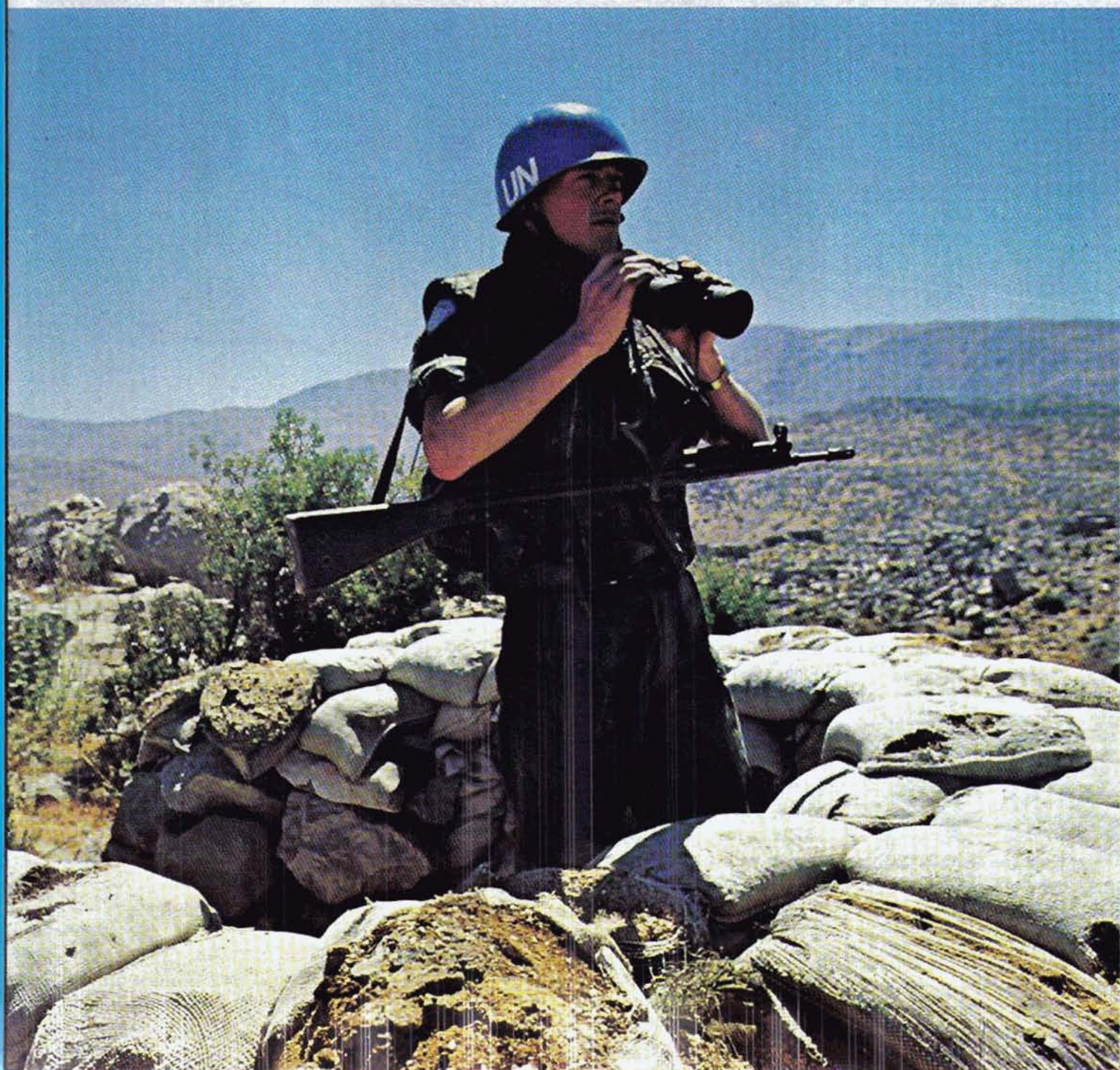

BLUE BERET

DEN NORSKE FN-STYRKEN
I LIBANON

Nr.3/XV SEPTEMBER 1985

RAPPORT

Så er vi halveis. Når disse linjer leses har kontingent XV vært i tjeneste i mer enn tre måneder. Jeg velger å tro vi hittil har gjort en god jobb. Men ennå gjenstår september, oktober og november før de fleste av oss setter punktum og vender nesene hjemover. Til et land uten milits, bilbomber og minefare.

Selv har jeg allerede satt opp min lille private statusrapport. Jeg er blitt glad i Libanon. Jeg har opplevd et gjestfritt folk i et land fylt av vanvittige kontraster. Den ene dagen råder idyllen. Den neste bryter djevlskapen løs. Blind terror herjer. I kjølvannet følger hat, usikkerhet og angst.

Etter tre måneder har jeg fortsatt vansker med å begripe hva som skjer. Daglig stuper medmennesker. Og som ved enhver krig: De som rammes hardest er de svake, — barna.

Muligens er det på sin plass å sitere en svensk FN-kollega som i disse dager reiser hjem til Sverige. Han sa det slik:

— Om jeg trodde på Gud skulle jeg knele i dyp bønn hver eneste kveld. Jeg skulle be Ham ta vare på barna i Libanon. Gi dem en fremtid med muligheter. Det må da finnes en løsning?

Ass. PIO

PIO/Hans E.H. Jacobsen

Ass. PIO Kåre M. Hansen

Trykk: Y. Markarian designing & printing services, Beirut. Tel: 363 928. Artiklene kan fritt benyttes ved kildehenvisning, unntatt i kommersiell utnyttelse, reklame etc.

«Jeg gir ikke slipp på ankletsene», sier ob.lt. Einar Fjeldstad

På fottøyet skal Fjeldstad kjennes

På fottøyet skal Einar Fjeldstad kjennes. For enten er oberstløytnanten stakk konservativ, litt spesiell eller så får vi tro hans egen påstand: «De nye feltstøvleene passer rett og slett ikke mine føtter». For marsjstøvel modell 1966 med tilhørende anklets vil han ikke gi slipp på, selv om 98 prosent av alle andre yrkesmilitære lovpriser den nye feltstøvel-modellen. Såvidt vites er det kun Fjeldstad og Normaintcoys NK, major Hovde, som ikke lar sine føtter tilpasse Forsvarets nye ganglag hva UNIFIL-styrken angår.

Men noen modifikasjoner har da Fjeldstad gjort. Han oppsøkte på egne føtter Norrøna skofabrikk for å få lagt inn en mellomsåle av kunststoff for å bedre isolasjonsevnen. Så helt fremmed for fremskritt er han da ikke.

Fjeldstad liker å løpe med feltstøvler. I 1983 vant han militært Norgesmesterskap i 5-kamp.

— Skulle bare mangle. Jeg var den eneste i klassen, sier 56-åringen, som fortsatt er god for 33 minutter på 8 km landeveisløp. Vel å merke på

joggesko.

Og når han ikke trener eller snakker varmt om de gamle støvlene, så finner vi Fjeldstad i toppskiktet på forsyningssiden i Naqoura. «Assistant Deputy Chief of Staff, Log section» er rette betegnelsen.

— Vi skaffer alt. Men på grunn av systemet kan det ta litt tid, medgir Fjeldstad, og skylder på anbudsinnhenting, godkjennelser i New York, budsjetter, statusen som «midlertidig styrke» og stadige rotasjoner.

Oberstbesøk på 27-årsdagen

Thor Arne Larsen fra kp B fikk besøk av selveste NORCO-sjefen, oberst Eysteин Singstad, på 27-årsdagen.

Larsen ble lagt inn på sykestua med en splint i armen.

— Jeg svidde av noe gress utenfor prefaben på 4-12. Plutselig smalt det. Jeg kjente smerte i armen, og ble bragt til sykestua. Senere viste det seg å være et fragment av en gammel 7.62 hylse som hadde blitt antent av varmen.

Metallbiten gikk inn i armen på en «heldig plass» — når uhellet først var ute. Hadde den gått et par centimeter under kunne hovedpulsåren blitt rammet. Fragmentet var forurenset, og endel muskelvev fulgte ubønnhørlig med da bataljonslege Thue gikk igang. Derneft ble det lagt på kompresser for å få eventuelle gjenværende bakterier etc. til å trekke ut. To-tre dager etter ble såret sydd igjen. Og når dette leses er Larsen forlenget i full vigør.

«Bursdagsbarnet» Thor Arne Larsen i samtale med oberst Eysteин Singstad. Til venstre bataljonslege Jan Erik Thue. Blomstene på nattbordet er fra bataljonen.

Anne Traaholt og Ola L. Andresen i Norbatt radio's studio.

Radio Orakel i studio

Norbatt har hatt besøk av to frilansjournalister, nemlig Anne Traaholt (23) og Ola L. Andresen (39). Sistnevnte er Arbeiderbladets korrespondent i Jerusalem, og gammel travet i Norbattsammenheng.

Anne er en av «dugnadsarbeiderne» i nærradiostasjonen Radio Orakel i Oslo, — etter manges mening en av de beste og mest frittalende i sitt slag. Det siste halvåret har hun imidlertid bodd på Vestbredden, bl.a. i forbindelse med et utredningsprosjekt om palestinerne og skolegang på oppdrag fra Kirke- og undervisningsdepartementet.

Anne tilbragte flere timer i Radio Norbatt, og var imponert over hva ferske pro-

gramledere klarte å få til med relativt enkelt utstyr og uten grundige forberedelser. Selv lot hun seg intervjuet sammen med Ola. Sistnevnte gjorde opptak fra radioen og nattpatrolje i Chebaa med tanke på mulig innslag i Ungdommens Radioavis.

Hva kan vi så vente i Radio Orakel? Jo, opptak fra tilvenningsøvelse med TNT og samtaler med en rekke av Norbattjentene, bl.a. fra en såkalt «jentefest» på Steinmyra. Og at det i det hele tatt ble noe opptak fra sistnevnte kan Anne takke Sven Arve Holmen på sambandsverkstedet for. Holmen reparerte hurtig og fagmessig mikrofonen som hadde fått hard medfart ved tilvenningsøvelsen, på nattpatrolje og under transport.

Fenrik Nergaard med beslaglagte TNT-klosser, — nok til to kraftige bilbomber.

TNT fra Chebaa til pi-troppen

Fenrik Nergaard i pioner-troppen sender en varm takk til Chebaagruppen for en aldri så liten «gave» på nærmere 300kg russiskprodusert TNT. Dermed skulle pitroppen ha tilstrekkelig sprengstoff til både tilvenningsøvelser og diverse andre oppdrag i tiden fremover.

Selvsagt var det Chebaapatruljen bestående av Roger Hansen, Ken Johansen og Bjørn Sverre Flatøy vi skulle ha forevige sammen med fangsten. Men det lot seg dessverre ikke gjøre.

Sjef Chebaa-gruppen, kaptein Grötta, forteller hva som skjedde:

— En ungdom hevdet at han, en kamerat og en bror var blitt beskytt i Östdalen langs

en kjent smuglervei. Vi sendte ut en patrulje som kom over et esel. Vi ante noe muffens, og lot patruljebilen kjøre tom tilbake mens selve patruljen ble liggende i bakhold, sier Grötta.

Lagfører Rogar Hansen forteller videre: — Vi gruppete ut. Etter 20 minutter hørte vi eseltramp. De tre eselføerne reagerte ikke da vi ropte «Stopp». De gikk videre inntil vi tok ladegrep. Da vi kom til selve byen slapp de eslene, som raskt ble innhentet av Johansen. Senere viste det seg at de to eslene bar tilsammen nærmere 300kg TNT, og ikke såpe som først påstått.

— Og hva skulle sprengstoffet brukes til?

— «IDF — bom, bom».

Bilbombe?

Torsdag 15. august. Finske soldater jager bort sivile i nærheten av CP-en i Ett Taibe. Varselskudd knitrer idet en sivilist forsøker å presse seg gjennom med bil. Årsak: En eldre Mercedes er etterlatt mellom finnes og SLAs posisjoner, — nærmest sistnevntes. Mistanken er klar: Det kan være en bilbombe.

Ingen tør så mye som ta på bilen før en sprengningekspert

fra IDF ankommer. Kikker på bilen. Åpner den. Tar ut tenningsnøkkelen. Forsiktig føling etter ledninger. Så mer roff behandling. Seter ut. Sjekk av motorrommet.

Blindalarm. Denne gangen. En time tidligere var en SLA-soldat drept av en bilbombe. Finnene gir klarsignal, og honnør. Eskorten kan sette avsted mot Norbatt, en halv time forsinket.

Både SLA og finnene fryktet bilbombe.

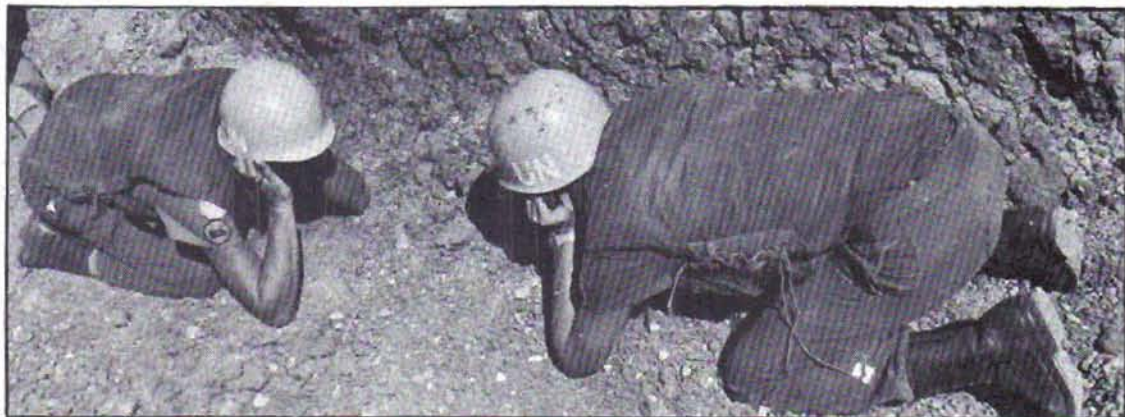

Fem meter unna «nullpunktet» ligger soldater i betryggende dekning. Innfelt Kveset Hagen med ladningen på 6,4 kg.

Fenrikene Kåre Eldar Kveset Hagen og Jan Edgar Nilsen gjør klar første ladning på 400 gram TNT. I en sirkelrund grøft med fem meters radius til sprengningsgropa ligger fjorten soldater.

Første smell er som en kinaputt. Neste ladning er på 3kg, og kjennes. Så er det klart for det store smellet, — 6,4kg TNT. Vi inntar «fosterstilling» for å minske trykket fra bakken mot brystet. Sekundene blir lange. Det gjelder å tenke på alt annet enn eksplosjonen. Sørlandsk skjærgård, fisketurer, leave, arbeid. Så plutselig smeller det. Bakken ryster og slår mindre sprekker. Det hagler småstein. Nikonapparatet gjør et byks. Og når støvskyen legger seg må klesbørsten og vannflaska frem.

Mens vi venter på det store smellet.....

Tilvenningsøvelse. Heretter aner vi hvordan det er å bli lagt under tung ild. Og troen

på dekning har økt formidabelt.

— Det hender noen får den

store «granatskjelven». Men denne gangen gikk det usedvanlig fint, sier Kveset Hagen.

Rødstrømpe eller MP-bølle?

Elin Heen (21) er hverken rødstrømpe eller MP-bølle. Likevel har hun brutt en kjønnsbarriere, og er idag såvidt vites UNIFILs første kvinnelige MP.

— Jeg er utdannet MP-korporal fra Sjøforsvaret, men fikk klar beskjed om at det var bortkastet i det hele tatt å tenke MP-tjeneste i Libanon. Likevel søkte jeg, både til Norbatt XIV og XV. Istedet fikk jeg jobben som kantinekorporal. FN-kontoret tenkte vel at det var en typisk kvinnfolkjobb, sier Elin.

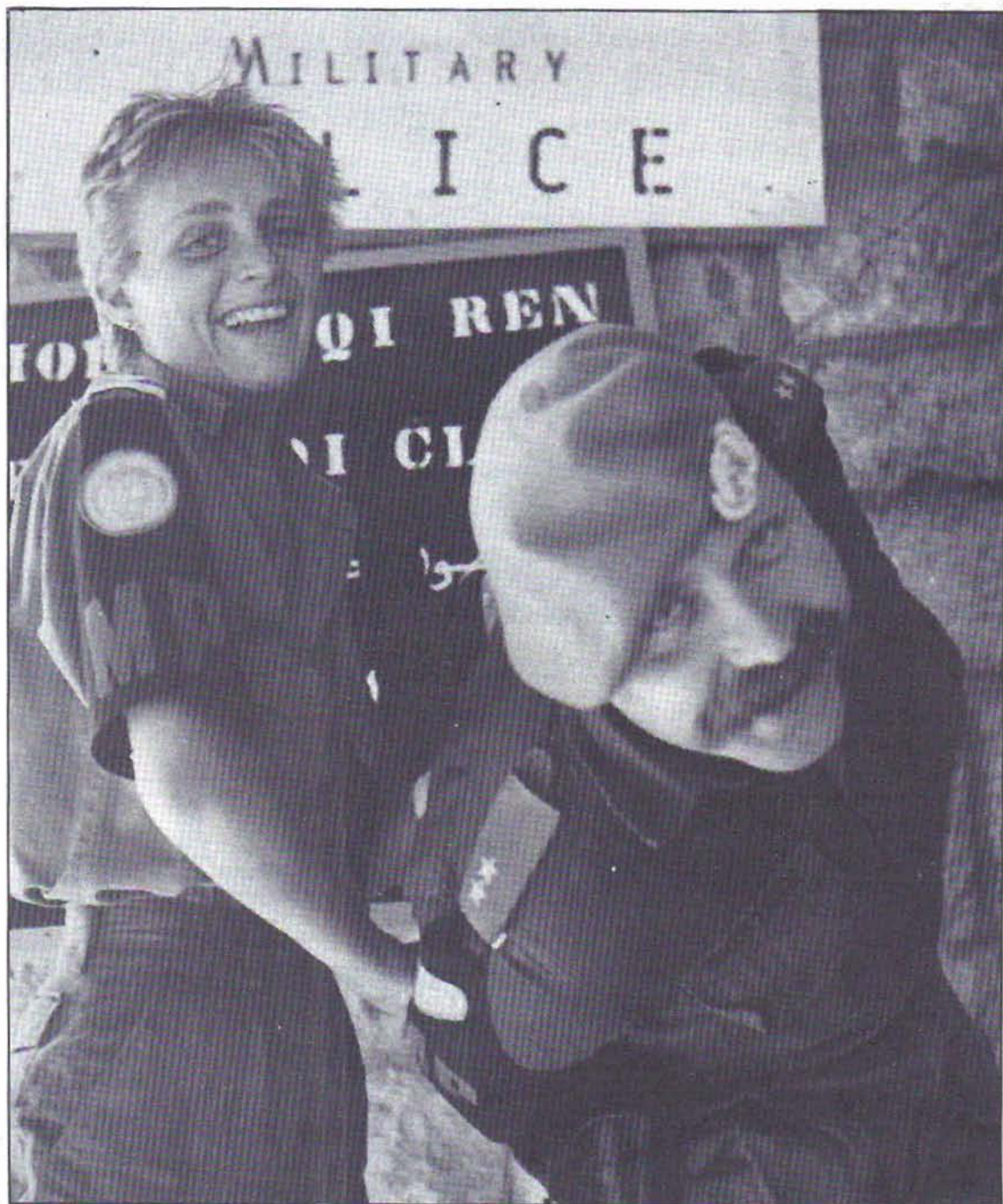
Nå hadde det seg slik at MP-en i Saqi kun var oppsatt med to befal, -noe som skapte problemer når ett befal var på leave og det andre på tjenesteopdrag f.eks. i Metulla.

— Jeg søkte om et tredje MP-befal, og fulgte opp vår hjemlige vervekampanje for kvinner i tjenesten.

Kompanisjef Olav Olsen var med på notene, og kjempet innbitt for å la Heen få jobben. Tilslutt gikk det gjennom, ikke uten sverdslag, som en «prøveordning», sier MP-løytnant Skottmyr.

Elin selv har bare positive erfaringer fra MP-tjenesten både på Haakonsværn, og hitil i Saqi. Hun er aldri blitt utsatt for direkte vold, og reagerer på en antydning om MP-bøller. «De finnes ikke», sier hun.

Lt. Skottmyr, som er polititjenestemann i det sivile, mener kvinner utfører en rekke politiopdrag bedre enn man-

Elin Heen tar skikkelig politigrep på løytnant Skottmyr.

nlige kolleger.

— Kvinner er ofte flinkere til å roe ned rebelske personer, — ikke med vold, men rett og slett ved å prate.

I Norbatt dominerer trafik-

ksakene med dertil hørende rapporter. Men Elin har også ledet annen etterforskning, bl.a. smuglingen av TNT over Chebaa. Ingen sivile har reagert over en kvinnelig MP, selv om libanesiske politit-

jenestemenn utelukkende er menn.

— Jeg trives utmerket, og kommer til å søke befalsskolen for MP, sier sersjant Elin Heen.

Eldstemann gir seg

— Forsvaret har vært en fin arbeidsplass. Men nå synes jeg det er på tide å gi seg. Jeg både gruer og gleder meg til å bli pensjonist, sier kaptein Sigmund Wangen (68). Han er transportoffiser i Normaintcoy, hvor han forøvrig sitter på andre kontingenten.

Etter førti år i Forsvaret har Wangen nå funnet tiden moden for å slutte som

yrkesaktiv. Nyttårsaften i år blir hans siste arbeidsdag. En tilværelse som pensjonist venter. Wangen sier dette om sin arbeidsgiver: — Det har vært fint å være i Forsvaret. Har ikke villet unnvære en dag. Jeg har fått se og oppleve så mye. Artig å tenke på at jeg har tjenestegjort fra nord for Polarsirkelen til sør for Ekvator. Det er fint å kunne avslutte sin karriere som FN-offiser her nede i Sør-Libanon.

— Hva skal du ta deg til som pensjonist?

— Først skal jeg ha litt ferie. Deretter tenkte jeg faktisk å finne meg en liten jobb for å ha noe å pusle med. Muligens blir det i en bank eller en bedrift som produserer elektrisk utstyr. Jeg får se hvem som vil ha meg, smiler den gamle sliteren.

Vi sier som man pleier å gjøre under førstegangstjenesten: God dim!

Sigmund Wangen blir pensjonist.

Blue Beret med 1000-tips

«Blue Beret» ligger ikke tilbake for våre hjemlige kolleger. Vi vil heretter belønne månedens beste tips med en tusenlapp. Ja, du leste riktig: Ettusen. Ring Norbatt 78 dersom du har et tips du tror vi kan bruke, og bli med i den store tipskonkurransen.

Pengeseddelen er utstedt av Bank of Israel.

Fest med posemat

På sykestua i Saqi er det godt å være. Sanitetstroppen tar nemlig godt vare på sine «klienter», noe Arne Eikeland fra Kp A og Tor-Erling Nilsen fra Pitroppen nylig fikk erfare. Da troppen skulle arrangere utendørs-party med kaffe og vaffelkaker fikk også de to pasientene være med. Til tross for at begge gikk på intravenøst. Stativet ble bare flyttet utendørs, en egen benk satt frem, og dermed smilte de to litt bleke, men likevel fornøyde soldatene. For å unngå eventuelle spekulasjoner kan vi herved avkrefte at det ikke er Arak som er i de to blanke posene på bildet...

En liter intravenöst i baren? Fra venstre Geir Holthe, Lars Runningen, Björn Erik Bjerke, Arnt Einar Krogstad, Frank Jessen, Roy-Erik Barosen, Per-Harry Hamsund og Svein-kåre Nygård.

Skal det være litt intravenöst?

Skal det være en liter intravenöst, spør sanitetssgutta i kp A, for anledningen samlet til kurs i baren på Tel Quesi.

Mens man i Norge må ha tre års sykepleierutdannelse for å sette intravenöst, så nøyer

saniteten seg med to-tre timers rask innføring her i Libanon. Og ikke er det noen heksekunst heller, selv om instruktør/sykepleier måtte ha to forsøk på en viss hardhudet journalist før han lyktes.

Intravenöst brukes når blodtrykket synker

faretruende, f.eks. som følge av blodtap. Intravenöst brukes også for raskt å få opp væskebalansen etter kraftig «jalla».

— Hovedregelen er at intravenöst skal settes av lege eller sykepleier. Men vi kan komme i situasjoner der vi

p.g.a. krigshandlinger eller veisperringer ikke når frem til enkelte posisjoner. I slike tilfeller må vi benytte oss av sanitetssoldatene — vel å merke etter konsultasjon over telefon eller radio, sier instruktør og sykepleier Geir Holthe.

Carina Andersson tappet 4,5 dl blod fra Torbjörn Björkås i vakt- og hundetroppen. «Mulig jeg blir fast blodgiver når jeg kommer hjem», sier Torbjörn.

Blodtapping

Swedmedcoy må nå og da ut til feltbataljonene for å hente blod.

— Vi har ingen blodbank i vanlig forstand. På grunn av begrenset lagringstid har vi en «gående blodbank» i form av blodtyperegistrerte soldater i Naqoura som kalles inn ved behov. Men når forbruket er ekstra stort, må vi ut til feltbataljonene, sier lab. ass. Carina Andersson.

Sykestua i Ebel es Saqi har arkiv med hver enkelt soldats

blodtype. Så da Swedmedcoy-søstrene hadde behov for 12 poser a 4,5 deciliter av blodtype O, både minus og pluss, var det en smal sak å få tak i blodgivere.

— Hos nordeuropere er A den vanligste blodtypen med 45 prosent, dernest kommer O med 40 prosent. Men på Fidjiøyene dominerer O-typen. Såkalte «sivile» skader og operasjoner krever ofte større blodoverføringer enn ved typiske krigsskader, sier Carina.

Den nye styrkedrikken

Her mikses den nye styrkedrikken. F.v. Dagne Lindheim og Sindre Mellesmo.

Lege Sindre Mellesmo og sykepleier Dagne Lindheim går «Miraculix» en høy gang. Rett nok kan de hverken kaste romere, IDF, SLA eller Amal vegg-i-mellom etter en munnfull. Ei heller besitter de trollmannens gullsigd. Men pasientene kommer iallefall til (normale) krefter på rekordtid.

— I varmen, og særlig ved mage-og tarminfeksjoner, mister man salter samtidig som væsknivået synker faretruende. Via Swedmedcoys apotek har vi fått tak i

alle de saltene kroppen mister. Det hele mikses sammen til sanitetens egen styrkedrikk.

— Og det smaker «phyton»?

— Styrkedrikken serveres fortrinnsvis avkjølt, og påståes å smake bedre enn XL-1. Og ikke minst: Den har vist seg å være svært så effektiv.

— Hva er oppskriften?

— Den er strengt hemmelig, smiler Sindre med patent i blikket.....

Sitater

«Mentalt befinner jeg meg på fenriknivå».
(Major Pettersen)

«Vi jenter må selv ta initiativet når ingen andre gjør det».
(Fenrik Norunn Hovd)

«Du ser ut som en vandrende OP».
Ass.PIO fenr.Hansen til PIO lt.Jacobsen)

«Jeg kaster ikke perler for svin».
(Feltprest Olsen i kommentar til at ingen på Pihøyden ville delta på Gudstjenesten)

«Det er mange hauker og haukinner som er ute etter pengene deres».
(Oberst Skaar i formaning om permisjonsreiser til Israel.)

På rulleski i pluss 40

Landeveisfarende stanser og gnir seg i øynene når Bjarne Skogsholm jr. raser bortover veiene. For de færreste har sett vanlige ski, langt mindre rulleski.

NK-en i tropp 1 kp A har i flere år tilhørt tetskiktet blant unge nord-norske skiløpere, selv om han nok befinner seg litt i skyggen av sin yngre bror Jan-Erik. Læreren stilte likevel opp i en rekke turrenn. Like før han møtte til FN-

tjeneste kom han inn på en fin 2.plass i Pasvikrennet, etter årets nord-norske mester Nils A.Eliassen.

— Jeg trener mellom en halv time og 45 minutter tre ganger i uka. Det er adskillig mindre enn hjemme i Sør-Varanger. Så oppladningen foran neste sesong blir nok ikke den samme som tidligere år, rulleskiene til tross, sier Skogsholm som savner snøen når kvikksølvet viser pluss 40.

Rulleskiene vekker oppsikt. Her er Bjarne Skogsholm jr. i «parløp» med en av Kaukabas unge innbyggere.

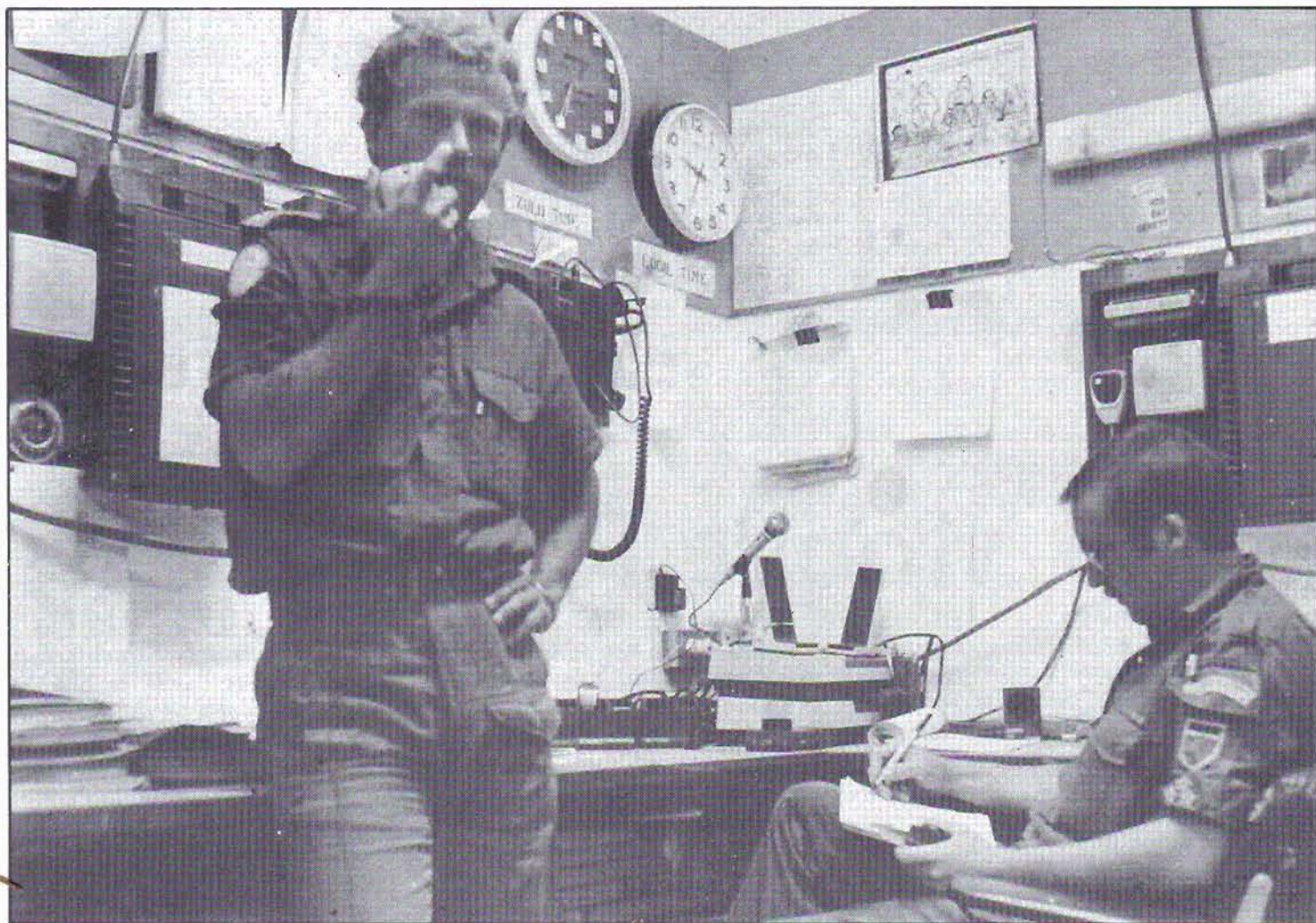
Postmann på rekordtid

Trond Reistad (22) er post — og alt-muligmann ved NORCO-kontoret i Naqoura. En serviceinnstilt, hyggelig korporal som mange velger å kontakte når høyerestående stjernebehengte i Naqoura-kolonien enten ikke er skikkelig informert, opphengt i tungvinte rutiner eller rett og slett ikke har «tid» til å undersøke/ordne opp. Med andre ord: En utvidet visergutfunksjon for Reistad — i det sivile ansatt på kommunekasserkontoret i Gausdal.

NORCO-korporalen ble postmann på rekordtid, — en uke, etter opplæring av postfolkene i Ebel es Saqi. Nå ekspederer han postpakker, sorterer brev, stempler, tar imot penger for postgirooverføringer og lar folk heve fra postsparebankbøkene. To ganger hver uke møter han postfolkene fra Saqi ved grenseovergangen.

— Selvsagt er det umulig å bli fullverdig postmann på en uke. Når jeg er i tvil må jeg slå på tråden til Saqi, sier Reistad.

På vakt i UNIFIL Ops

Kaptein Öyvind Dammen, vakhavende offiser i UNIFIL Ops.

I UNIFILs operasjonssenter i Naqoura kan du ta pulsen på den militære aktiviteten i Sør-Libanon. Her tikker det inn telexer og ringes inn rapporter fra hver enkelt bataljon. Alt logges, for vakhavende offiser på slutten av sin 12 timers-økt lager et sammendrag. Dette går igjen videre til bl.a. FN-hovedkvarteret i New York.

Seks vakhavende offiserer deler på jobben. En av dem er kaptein Öyvind Dammen (32) fra Kongsberg, som var ass. S-1 i Norbatt XIV. Første befatning med UNIFIL hadde han som lagfører i Kaukaba i

første kontingent.

— Ved alvorlige og vanskelige episoder kaller vi inn UNIFILs operative ledelse, eventuelt kombinert med å rykke ut med et ops. team.

Men politikken er klar: Den enkelte bataljonssjef skal i så stor grad som mulig kunne manøvrere fritt innenfor UNIFILs retningslinjer, sier Dammen.

Vanligvis er det en avslappet atmosfære i operasjonssenteret. Men bildet kan endre seg på sekunder. Plutselig kan meldingene rase inn mens rommet fylles av generaler og oberster.

— Jevnt over har vi et meget godt samarbeid med bataljons-opsene. Og det tar heller

ikke mange dagene før du behersker den spesielle «UNIFIL» — engelsken. Det går mye på standardsetninger — og uttrykk.

— Naqoura 1985 sammenlignet med Kaukaba 1978?

— I Norbatt I bodde vi for det meste i telt, og som lagfører hadde du stort sett bare befatning med fire-fem andre personer hver dag. Her i Naqoura lever vi i et stort internasjonalt miljø, sier Dammen, som etter Norbatt XV tiltrer HV 10 i Bergen.

Fremrykning i en olivenlund nedenfor Nepbatt HQ

Force Mobile Reserve

Lt. Hafenbradl gir ordre for forberedt angrep. Tre lag fra kp B, det ene underlagt en gjeng med 84mm RFK, går til sine utgangsstillinger. Et signallys, og angrepet er igang. Den ene stillingen etter den andre «nedkjempes». Fristende, farverike ballonger

er lette mål. En BK-granat fra franskmennene er signal til dekket retrett. Og som en avslutning: Flere skudd med 84 mm RFK. Angrepet er avsluttet, og svetten siler.

Flere sammensatte tropper har vært gjennom slike øvelser

i treningsfeltet nedenfor Nepbatt HQ. Og selv om første bud for UNIFIL er å unngå vold, så kan angrep bli nødvendig — da gjerne med Force Commanders FMR-styrke (Force Mobile Reserve). Hver bataljon bidrar med en forsterket tropp, samt visse

stabs-og forsyningslementer. Norbatts bidrag er bl.a. en tropp opplastet på PPK-er. De fleste andre bataljonene har bl.a. 120mm bombekastere, mens hollenderne har TOW og Norbatt sine allsidige 84 millimetre.

Karene viste seg å være treffsikre med 84 mm RFK.

Pistolskyttere. Fra venstre fenrik John Rune Kvåle (Pi), Svein Kåre Nygård (San), Berit Gullhav (San.), Kaptein Ivar Storvold (BN-stab) og Nils Vikra (Pi). Våpnene er FN Browning HP 9 mm og Luger 9 mm.

Treff på Saqimyra

En varm dag på Saqimyra skytebane. Ass. S-3, kaptein Storvold, har samlet sammen skyttere fra tropper og posisjoner. Det er uttak til UNIFIL-mesterskapet. Her slipper man allverdens pirkete og pinlig nøyaktige ordre. Gutta, samt Berit Gullhav vet hva de skal gjøre. Pussefiller blir svarte av svett olje fra løpene, og nyttes deretter til nødvendig sverting av siktemidlene. Her overlates intet til tilfeldighetene.

Så braker det løs med innskyting. Siktene justeres, og snart er «svarten» innen rekkevidde. Helt til man begynner med knestående og stående. Da blir det mye bom.

«Resultatene viser at vi har behov for mer trening», sa Storvold. Og trening ble det, etter at endelig lag var tatt ut. Dermed en fin 2. plass sammenlagt i UNIFIL-mesterskapet, etter finnene.

Resultater side 21.

Inghart Haugen.

Middeltreffpunkt i underkant av midtblinken. Slett ikke verst.

Jubel i Normaintcoy

— Hurra, vi har fått nytt bilverksted. Nå klagér vi ikke lenger over arbeidsforholdene. Det er jubel blant gutta, sier Kjell R. Arnesen som her har tatt plass i smøregrava.

PANSRET ESKORTE?

Normaintcoy har utarbeidet tegninger for delvis pansring av Norbatts eskortekjøretøyer.

— Gi oss midlene, så skal vi gjøre jobben. Idag har vi hverken panserstål eller penger til rådighet, sier lt. Dahlø i NMCs spesialavdeling.

Oberst Skaar er bekymret

over manglende sikkerhet for eskortegjengen, og har hvisket Force Commander noen ord i øret for sistnevnte om få dager reiser på Norgesbesøk. Infanteriinspektøren, oberst Faret, mener imidlertid en ekstrabevilgning til eventuelle nye eskortekjøretøyer må være en UNIFIL-sak.

Fire gutter som får sin nye arbeidsplass på verkstedet. Fra venstre: Per Skovly, Björn Berget, Ove Hellesnes og Kjell R. Arnesen.

-Nå klager vi ikke lenger....

Jubelen var stor da Normaintcoy i begynnelsen av august kunne innvie sitt nye verkstedbygg. Her er det gjort plass til både bilverksted og transportkontor, og med ett har en god del av gutta i kompaniet fått super-dupre arbeidsforhold.

Nå ligger det egentlig ikke til scorpionene å klage, men til tider har sjåførene i Normaintcoy vært temmelig oppgitt over sin trangboddhet. Det gamle transportkontoret var nemlig på 2x3 meter, og her skulle tolv mann og to skrivepulter ha sitt faste «samlingspunkt». Idag er transporten velsignet med nye og trivelige lokaler med god kontor plass samt eget hvilerom for sjåførene.

— Du kan tro vi er fornøyd. Nå har vi ingenting å være misfornøyd med. Tilogmed ny parkeringsplass har vi fått ved det nye verkstedbygget. Tidligere var kjøretøyene spredt over hele leiren, sier transportoffiseren, kaptein Sigmund Wangen.

Det nye verkstedbygget i Normaintcoy er på 300 kvadratmeter. De fleste av disse rommer verkstedet, hvor man i vesentlig grad skal reparere Peugeot og J-20. Atten personer skal ha sin daglige arbeidsplass i bilverkstedet.

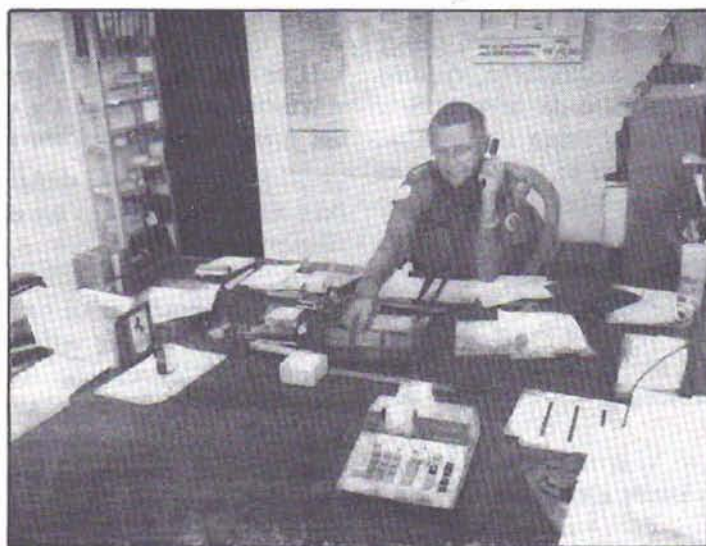
Innvielsen av nybygget skjedde med stor stas. Kompanisjefen, oberstlöytant Bjørn Ruud klippet over snora og markerte dermed at «butikken» var åpnet. Deretter var det en solid lunsj for både kompaniets egne folk og en rekke inviterte gjester. Det var en gledens dag i Normaintcoy. Blue Beret slutter seg til rekken av gratulanter.

— Her er vår nye stolthet, sier kaptein Per Skovly.

Arbeider med traktorer foregikk da Blue Beret var på besøk. På bildet Per Fagerli (sittende) og Kjell Ljosland.

Transportoffiseren er selvsagt godt fornøyd med sine nye lokaler.

Nijmeegen for 10.gang

Kaptein Knut Enge, Normaintcoys ubestridte marsjkonge, gjennomførte tidligere i sommer Nijmeegenmarsjen med blå FN-beret som hodeplagg. Etter vel gjennomført marsj på 16 mil over fire dager, og på blemmer og hovne føtter, kunne Enge feste 10-tallet på salaten.

— Som vanlig: Et fantastisk arrangement. Deltakelsen var rekordstor, ca. 22.000 fullførte marsjen, sier Enge, som allerede har bestilt hotellrom for neste år.

— Da er det 70 års-jubileum for Nijmeegenmarsjen. Det er klart jeg må være med, sier Enge.

Vi gratulerer

Vi gratulerer følgende med 25-årsdagen i Normaintcoy:

Per Vikshåland,
21. september

Geir Arne Rønne,
25. september

Roy Östberg, 26. september

Svein Möllersen, 4. oktober

Bilde i lokalavisa?

Ønsker du å sende hjem en hilsen til lokalavisen din? Presseoffiserene kan i såfall hjelpe til med tekst og bilde. Ring oss på telefon 78 for nærmere avtale. Vi setter som grense at minimum fem personer fra hvert distrikt/fylke er med på bildet, og at initiativtakeren selv organiserer samling av personellet.

PIO/Ass.PIO

Her er de igjen

Hils på Norges mest FN-interesserte harer! Husker du de to forpjuskete småtassene vi skrev om i første utgave av Blue Beret? De to harene som ble funnet på Gardermoen, men som døde. Tydeligvis hadde de satt seg i hodet å bli med Norbatt XV til Libanon, for plutselig en dag dukket de opp i posten til löytnant Lars H. Johannessen i sambandstroppen.

Historien er denne: Etter at harene strøk med ble de tatt vare på og sendt til utstopping. Det var Johannessen som sammen med kollega Jan Heltne fikk idéen. Utstoppingen gikk svært så bra, men ved en

— Her er harene igjen, sier löytnant Johannessen om sine to små venner. Utstoppingen kostet litt over tusenlappen.

feiltagelse ble harene sendt til Libanon istedet for löytnant Johannessens privatadresse i Mo i Rana.

— Egentlig en artig historie,

men nå sender jeg harene tilbake til Norge. Noe langt opphold som FN-soldater får de ikke, smiler Johannessen og viser stolt frem de to byltene

som ser nokså livaktig ut. Han har foreløpig kalt dem Truls og Petrine, men er åpen for gode navneforslag.

Hva med Ebel & Saqi?

Tillitsmann Ståle Nerisen:

— HARD VAKTBELASTNING

Ingen skal komme å si at tjenesten i Norbatt er

slapp. Under leaveavviklingen har vi gjennomsnittlig 60 timer vaktjeneste pr. uke. I tillegg kommer vedlikehold, rydding og forefallende arbeid. Selv om vi får netto utbetalt ca. 9000 kroner pr. måned er ikke timelønnen noe å skryte av.

Det er troppstillitsmann Ståle Nerisen i kp A som sier dette til Blue Beret. Vi traff ham på 4-26 CP en vanlig, het arbeidsdag.

— Vi er ni mann i vårt lag. Vi kunne gjerne vært, ti, helst tolv, for å kompensere for mannskapsmangel ved leave-

avvikling, 60-timers og sykdom, sier Nerisen.

Hver 14. dag møtes troppstillitsmennene i kp A. Og er det spesielle saker som krever rask behandling så stenger ikke major Lund døren for en tillitsmann.

— Vi er opptatt av de nære ting, så som bruk av velferdsmidler. Tillitsmennene fra utekompaniene fikk stanset kostbare underholdningsopplegg som bare folkene i Saqi ville fått glede av. Da er det bedre å bruke velferdsmidler i hver enkelt tropp og på posis-

jonene, f. eks. til grillkjøtt, inventar, treningsutstyr m.v.

Tillitsmann Ståle Nerisen.

BIBELTURER

Feltprest Torbjørn Olsen har lagt opp til bibelturer

følgende datoer:

9.-11. september

7.-9. oktober

14.-16. oktober

21.-23. oktober

82.-30. oktober

11.-13. november

Påmelding gjennom kompaniene, og gjennom S-1 for bataljonsstabens vedkommende.

STØRRE SPISESAL

— Velkommen til bords, sier Shane P.K. Windom, Kjøkkensjef Per Holtskog, Per Jan Usken og Brynjulf Hansen.

I midten av forrige måned kunne kjøkkensjef Per Holtskog ønske velkommen til bords i en utvidet spisesal i Camp Scorpion. Med 60 nye stoler er kapasiteten fordoblet.

— En gjeng fra Ghanbatt gjorde grunnarbeidene. Veggene ble reist av libanesere,

mens vår egen leiravdeling gjorde resten. Og i samme slengen fikk den «gamle» delen av spisesalen en omgang med malerkosten.

Normaintcoy har installert aircondition i spisesalen, som dermed er sval og innbydende i sommervarmen.

— Vi har ingen overflod på aircondition. Det er et spørsmål om prioritering. Slike anlegg i spisesalen kommer flere til gode enn om man sprer dem utover på små kontorer, sier kjøkkensjefen.

En idé til etterfølgelse i Norbatt?

Kvinne såret i Hebbერიye

Ikke-identifiserte elementer angrep SLA og IDF-stillinger i Hasbayaområdet natt til 23. august. Under skytingen kom flere skudd på «avveie». Ett rammet en 25 år

gammel kvinne i Hebbერიye. Hun ble truffet i armen mens hun var innendørs.

Norsk personell ble varslet, og gav kvinnen førstehjelp inntil ambulanse ankom.

Splinten satt imidlertid for dypt til at legene i Saqi våget å operere. Helikopter ble rekvirert, og kvinnen fraktet til Swedmedcoy. Tilstanden betegnes som tilfredsstillende.

Gult ble hvitt

De karakteristiske gule prefab'ene i Normaintcoy er en saga blott. Nå fremstår de skinnende hvite — takket være solid innsats med malerkostene

Kompaniets NK utnevnte aggregatmekaniker Kåre Nøstvold til sjef for malergjengen. Og det gutta ikke rakk å gjøre i tjenestetiden, gjorde de på fritiden.

Kåre Nøstvold, sjef for malergjengen i NMC

Send Blue Beret hjem!

I trafikkisikringens tjeneste. Fra venstre Jan Juvik og Vidar Lundås, sistnevnte med bærbar radar.

Med radar i buskene

MP-en har begynt med radarkontroller. Det nytter ikke å speide etter «gammeldags» radar på tydelig trefotstativ i veikanten. Nei, siste nytt på området er en filmkameralignende sak som ganske enkelt rettes mot møtende kjøretøyer, og som registrerer farten med stor nøyaktighet. Men for sikkerhets skyld har man lagt inn en margin på 10 prosent.

Radarapparatet kan kobles til bilens batteri, men også til en hendig, bærbar kraftkilde. Dermed kan MP-en bokstavelig talt legge seg i buskene —

langt fra en hvit, avslørende jeep.

Av fangsten hittil nevner vi en søppelbil i 81 km/t i 60-sonen, og en vannbil ytterligere et par kilometer raskere. Sistnevnte ble avslørt i den såkalte «bombsvingen».

— Fartsgalskap, kommenterer MP-løytnant Skottmyr.

Mange sivilister er også stanset.

Vi har utarbeidet reaksjonsmønster i samarbeid med mouktar og mayor. Inntil 10 km/t over fartsgrensen

medfører advarsel. Mellom 10 og 20 km/t for raskt medfører en ukes kjøreforbud. Og gjen-tar forseelsene seg forlenges kjøreforbudet, sier MP-soldatene Jan Juvik og Vidar Lundås.

Og idet avisen går i trykken vil forhåpentligvis reaksjonsmønsteret overfor norske sjåfører være godkjent. Det går ikke på kjøreforbud, men på lommeboka. Forhåpentligvis så det svir.

Moral: Senk farten. Det lønner seg — i dobbelt forstand.

Ferie- nei

Nei til ferie. Jeg drar ikke på leave i det hele tatt. Dermed regner jeg med å spare opptil 20.000 kroner, sier John-Erik Kristiansen i sanitetstroppen. Han er i Libanon for å legge seg opp mest mulig penger til en senere utdanning som flytekniker, og har funnet ut at det er en dårlig investering å reise på leave.

— Dessuten har jeg fått sett meg litt rundt tidligere i Midt-Østen. Jeg har tjenestegjort i to tidligere kontingenter, og da ferierte jeg i Israel og Egypt. Denne gangen kunne jeg forsåvidt tenkt meg en tur til Egypt for å drive sportsdykking, men har ikke funnet noen å reise sammen med. Derfor dropper jeg like godt hele greia, sier Kristiansen.

Noen bedre?

OM LIBANON

«Stakkars det land som er delt opp i fragmenter, der hvert fragment føler seg som en nasjon».

**KHALIL GIBRAN,
LIBANESISK DIKTER**

Tips?

Ring

Blue

Beret

Kultur-reise i Israel

Du trenger såvisst ikke være kristen for å ha stort utbytte av en bibeltur med feltpresten. Bibelturene er nemlig langt mer enn bare besøk på bibelhistoriske steder og å traske Via Dolorosa, Lidelsens Vei, der Jesus bar korset på vei til Golgata.

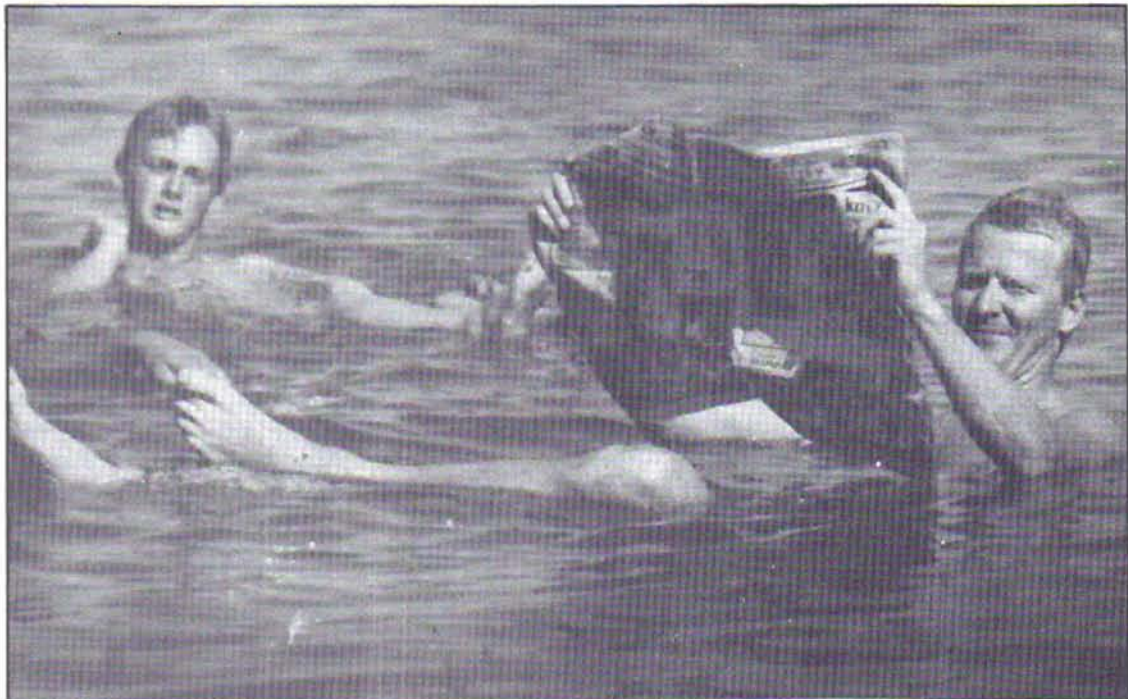
På programmet står også besøk i islamske moskeer, svømming/flyting i Dødehavet, gondolbane til fjellfestningen Masada og folklore/kulturaften i Jerusalem. «En kulturhistorisk reise til Israel» vil kanskje være mer dekkende enn «bibeltur». Jerusalem er f. eks. hellig by for tre religioner, — kristendommen, jødedommen og islam. Og uansett ditt forhold til religionene så har iallefall hendelsene i Betlehem og Jerusalem satt sitte preg på både vestlig og arabisk kultur. Så betaler da også pilgrim�er fra hele verden titusener av kroner for å oppleve det Norbatt-personellet får for skarve 120 dollar...

Vi skal ikke trette med lange reisebeskrivelser, med ett unntak: Fjellfestningen Masada, i form et massivt strykejern i et hett og ufruktbart fjellørkenområde. Festningen ble bygget 40 år før Kristus, og vitner om en til den tiden å være utrolig ingeniørkunst. 1,3 km lang mur med 37 tårn, innebygde lagerrom, palasser, enorme vanncisterner....

Jødiske opprørere kuppet festningen, og forsvarte den tappert mot romerne. Festningen ble inntatt ved hjelp av en enorm angrepsvoll. Men seieren var vitner: Forsvarerne

På toppen av fjellfestningen Masada.

Bading i Dødehavet med den obligatoriske avisen.

gjennomførte kollektivt avdelinger innen IDF avgir da ingens topp: «Masada skal selvmord. Enkelte spesial- også sin troskapsed på festningens topp: «Masada skal ikke falle en gang til».

4-24 gikk i gaupe

Natt til fredag 16. august «Normal» skyting fra to IDF/SLA-posisjoner nord for Kaukaba. Det går nesten ikke en natt uten at det blir avfyrt mitraljøseskudd, og nå og da fra tanks i nordvestlig retning. En av guttene i lagsleiren ser ut. Klokken er 03.45. Så skjer det: Sporlysene kommer «glidende» og slår ned mellom «Israelerveien» og lagsleiren. Neste salve pisker jord og stein 80 meter ovenfor leiren. Ild på begge sider. Hjelm og splint-vest på.

Nede på 4-24 CP følger mannskapene ildgivningen, — uten at de ser hva IDF/SLA eventuelt skyter etter.

Etter 20 minutter er det hele

Tre av mannskapene som gikk i gaupe. Fra venstre Öyvind Skogsrud, Frode Nilsen og Jan Midtgård.

over. I lagsleiren kryper de fem ut av gaupa.

— På to kilometers avstand blitt truffet, sier nestlagfører Skogsrud.

KATJUSKA

Sivile rømte gatene og Norbatt-personell var klar til å gå i gaupe da tre katjuska-raketter slo ned nær bebyggelsen i Ebel es Saqi søndag 18. august.

En rakett slo ned 35 meter øst for H-5 forlegningen, som igjen ligger vis-a-vis bataljonsopsen. De to andre rakettene slo ned henholdsvis like ved kirkegården og 600 meter fra 4-1 Bravo OP.

Ifølge löytnant Kjeldsrud i pionertroppen er rakettene russiskproduserte med et kaliber på 122,4mm. Rekkevidden på denne utgaven er 20,3km. Førti raketter kan avfyres samtidig fra parallelle utskyttingsrør montert på en lastebil. Rakettene kan også avfyres enkeltvis fra en mindre

lavett med elevasjon fra 0 til 50 grader. Vekten er 19,4 kilo, derav 6,6 kilo høyeksplosiver i sprenggranaten.

— På lang avstand er treffsikkerheten dårlig. Jeg antar at de som avfyrt rakettene kun stilte noenlunde inn etter kart, sier Kjeldsrud.

Nå er ikke Katjuskarakterer noe nytt bekjentskap for Norbatt. Under invasjonen i 1982 slo en rakett ned på Steinmyra stadion. Det er også funnet Katjuska-raketter klar for tidsinnstilt eller fjernstyrt avfiring. PLO har brukt våpnet i en årrekke, bl.a. mot israelske bosetninger. De siste årene har også Amal, Hezbollah, PSP og diverse syriaorienterte grupper skaffet seg Katjuska-raketter.

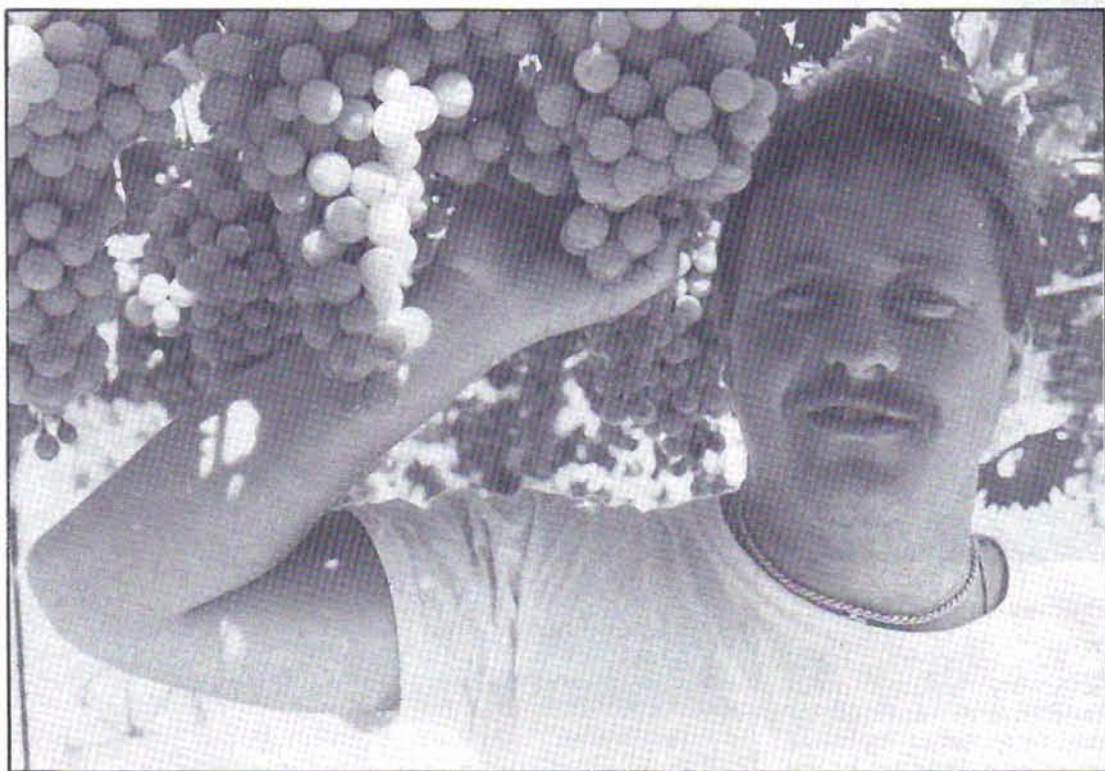
Ass. S-3, kaptein Ivar Storvold, med rester av raketten som slo ned ved kirkegården i Ebel es Saqi, ca. hundre meter fra et hus.

Egne druer i Kaukaba

Befal og mannskaper i Kaukaba har gjort litt av en handel. For 150 dollar sikret de seg avlingen på de mange druetrærne ved og inn til hovedkvarteret. Da vi tok dette bildet en av de siste dagene i juli var druene ennå ikke modne. Men de par første varme ukene av august sikret skikkelig modning og den riktige kuløren. Dermed var det klart for hele fat med dessertdruer.....

Det er vanskelig å gjøre noe sikkert anslag over årets avling. Men en ting er iallefall sikkert: Det er ikke få hundre kilo det dreier seg om.

Druefarmeren himself heter Frode Sakshaug, og er kokk ved hovedkvarteret til første tropp kp A.

Frode Sakshaug kjenner utålmodig på druene: Snart må de da være modne....

— I det sivile er du jernbanefullmektig i Trondheim, og kan da umulig ha greie på sprøyting og riktig stell av

druetrær?

— Nei, den siden av saken

tar eieren av trærne seg fagmessig av. Vi har kun kjøpt

avlingen for selvplukking, sier Sakshaug.

Her har vi samlet en del av gutta som har laget den nye helipadden. Fra venstre Bjørn Stensen, Ivar Svalastog, Gunnar Nyborg, Svein Ove Hjelle, Roy Ivar Østberg og Snorre Hollup.

«Made in NMC»

Den nye helipaden i Normaintcoy ble tatt i bruk for noen uker siden. Den er produsert av kompaniets egne folk, som både har støpt, malt, lagt kabel og montert lys. Den såkalte spes. — troppe under ledelse av kaptein Gunnar Nyborg har vært ansvarlig for prosjektet.

Det var opprinnelig kontingent XIV som startet arbeidet med den nye landingsplattformen. Deretter overtok XV stafettpinnen. Når helipaden nå står ferdig er det forhåpentligvis til glede både for Normaintcoy og naboen Irishbatt som også skal være bruker.

Sjokolademus

Endelig fikk jeg den!

Kantinekorporal Heidi Schisly holder triumferende frem en ekte sjokolademus, nylig funnet ihjelslått i en av de fem fellene hun hadde plassert i sjokoladehyllene.

Det er utrolig hvilken skade

slike småkryp kan gjøre. De spiser aldri en hel sjokolade. Ikke desto mindre setter musene sin ære i å gnage noen ganske små musemunfuller fra flest mulig sjokolader. Dermed må varene vrakes.

Nei, levende sjokolademus er ikke velkommen på kantina.

Bremsesvikt

En av Norbatts vannbiler gjorde et par rundkast nedover en skråning i Kaukaba i sommer. De to på bilen slapp fra det hele med ubetydelige skrammer.

Vannbilen stod parkert i veikanten. Sjøføren satte benet på clutchen, og skulle til å starte motoren som igjen driver luftbremsene. Bilen begynte å rulle bakover. Ingen

reaksjon på håndbrekket. Sjøføren slapp øyeblikkelig clutchen. Men med en egenvekt på to-tre tonn pluss fire tonn vann på tanken var ikke gearet tilstrekkelig til å stanse kolossen. Resultat: Et par rundkast før bilen la seg tilrette på siden, 20 meter nedenfor veien. Forakslen røk, hytta ble delvis sammentrykket og vanntanken fikk en sprekk.

SMUGGLING?

Det er ikke få bager Jon Waage (20) fra MP-kompaniet i Naqoura har gjennomført på «jakt» etter våpen, radioer, klokker m.v.

— Det er endel som har forsøkt å smugle med seg ekstra walkmans, klokker og andre kapitalvarer for salg i Israel. Mange steder får de opptil dobbelt pris. Fristelsen er stor — derfor foretar vi da også nøye kontroller, sier Waage.

De fleste MP-ene bytter på tjenestested, gjerne to måneder hver plass. Kompaniet har faste stasjoner ved grenseovergangene, i Tel Aviv og i Beirut.

— Vi trives utmerket, sier Waage, på vegne av seg selv og de andre nordmennene i MP-kompaniet. Det norske innslaget omfatter sjefen sjöl, oberstlöytnant Aune, og videre syv korporaler, fire serjanter og en fenrik.

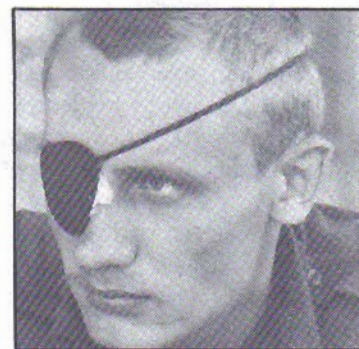
Hurra, vi vant!

Norbatt-gutta lar seg ikke stoppe av sommerheten. Fotballen har rullet jevnt og trutt siden vi kom nedover til Libanon, og adskillige kamper er spilt. Det har vært oppgjør blant de forskjellige tropper samt mot lokale lag. Steinmyra stadion har vært i flittig bruk.

Vårt bilde viser tropp 1 i Kp B som jubler etter å ha seiret 1-0 over stabstroppen i Stabskompaniet. Målet ble laget av Terje Gautvik, og markerte at Kp B har et av Norbatts beste fotballag. Med på dette bildet er, bak fra venstre: Olav Lunde, Trond Mathisen, Svein Tore Moe, Terje Gautvik og Kjell Arne Rusti. Foran fra venstre: Jan Spjøtvold, Per Olthuis, Sven Sletten og Oddmund Undheim.

Veps i øyet

Elling Varhaug fikk øye på en veps, eller så fikk en veps øye på Varhaugs øye. Uansett hvordan vi vrir på det så ble iallefall jæruben i eskortegjengen stukket i det ene øyeeplet.

— Jeg sto ved mitraljøsen på M-6'en, og kjente smerte i øyet. Det eneste jeg kunne gjøre var å lukke øyet mens tårene rant. Jeg så nesten ingen ting på resten av turen til Saqi, forteller Varhaug.

På sykestua plukket legen ut en vepsebrodd, la på kompress og fant frem en svart kaptein Sorte-Bill lapp. Og slik gikk Varhaug et par dager inntil hevelsen var borte.

UNIFIL- skyting

Resultater UNIFIL-mesterskapet i skyting, Finbatt, 14. august:

Gevær

1. Sjt. Virkajarvi, Finbatt 59
2. Kapt. Brattetavle, NORCO 58
4. Dan Erik Tvedt, Norbatt 54
10. Bjarne Skollevoll, Norbatt 44
12. Inghart Haugen, Norbatt 43
15. Fenr. Vestli, Norbatt 40

17. Halvorsen, Normaintcoy, 38

18. Fenr. Halaas, NORCO 35

Lagskyting,, gevær

1. FINBATT 192
2. NORBATT 181
3. IRISHBATT 158
4. GHANBATT 149
5. NORCO HQ UNIFIL 145
6. CAMP COMMAND 133
7. FRENCHBATT 129
8. NORMAINTCOY 115
9. DUTCHINFCOY 53

Pistol

1. Løytnant Herøy, NORCO 93

3. Bjarne Skollevoll, Norbatt 87

5. Kapt. Brattetavle, NORCO, 82

6. Kapt. Storvold, Norbatt 78

10. Hansen, Normaintcoy, 75

Lagskyting, pistol

1. FINBATT 175
2. NORCO HQ UNIFIL 175
3. NORBATT 165
4. IRISHBATT 142
5. CAMP COMMAND 141
6. NORMAINTCOY 140
7. FIJIBATT 135
8. FRENCHBATT 131

9. GHANBATT 123

10. MP COY 1 100

11. MP COY 2 97

12. DUTCHINFCOY 62

Sammenlagt

1. FINBATT 427
2. NORBATT 365
3. GHANBATT 322
4. NORCO HQ UNIFIL 330
5. CAMP COMMAND 314
6. IRISHBATT 310
7. FRENCHBATT 260
8. NORMAINTCOY 255
9. FIJIBATT 165
10. DUTCHINFCOY 115
11. MP COY 100
12. MP COY 2 97

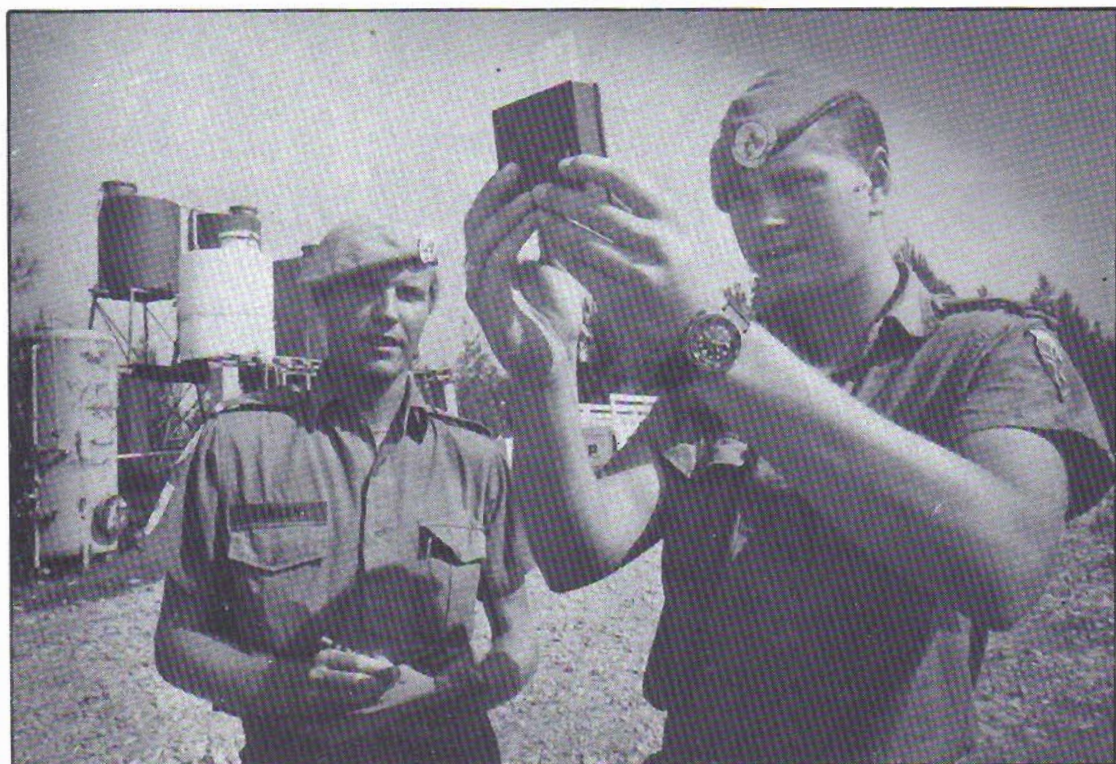
Hygienens travle voktere

Norbatts hygienelag er i kamp hver eneste dag. Fienden kan neppe bekjempes med kuler og krutt, men som oftest er såpe og kjemikalier et dugelig våpen. Det gjelder å ikke la bakterier og insekter ta overhånd. I den sterke sommervarmen formerer de seg ufattelig fort.

— Joda, vi har nok å henge fingrene i, forsikrer bataljonens hygieneoffiser, kaptein Johan Jansen. Han er faglig leder for det seks mann sterke hygienelaget som daglig er på farten i forskjellige ærend. Da Blue Beret slo følge var det vannsjekking samt insektsprøyting som sto på programmet. På Vannhøyden i Saqi blir Norbatts drikkevann renset. Ved hjelp av en vannrensemaskin blir hver eneste dråpe filtrert og bestrålt for å ta knekken på alle uhumskheter. Det blir også tilsatt klor, men man tilstreber å bruke så lite som mulig av dette stoffet. Hygienefolkene tar jevnlig prøver for å bringe på det rene om klorinnholdet er på den riktige siden av streken.

— Man kan godt si at vår oppgave er å holde oppsyn med den generelle hygiene i bataljonen. I tillegg er vi jevnlig på inspeksjon i finbatt, Ghanbatt og Normaintcoy. Blant annet vurderes hvordan maten blir transportert og lagret, det finnes klare instruksjoner for slikt. Dessuten tar vi oss av næringsmiddelkontroll og skadedyrbekjemping. Hver uke blir det analysert prøver på laboratoriet vårt i Saqi, forteller Jansen.

Sammen med soldat John-Erik Kristiansen besøkte han nylig 4-24 CP. Problem: Store

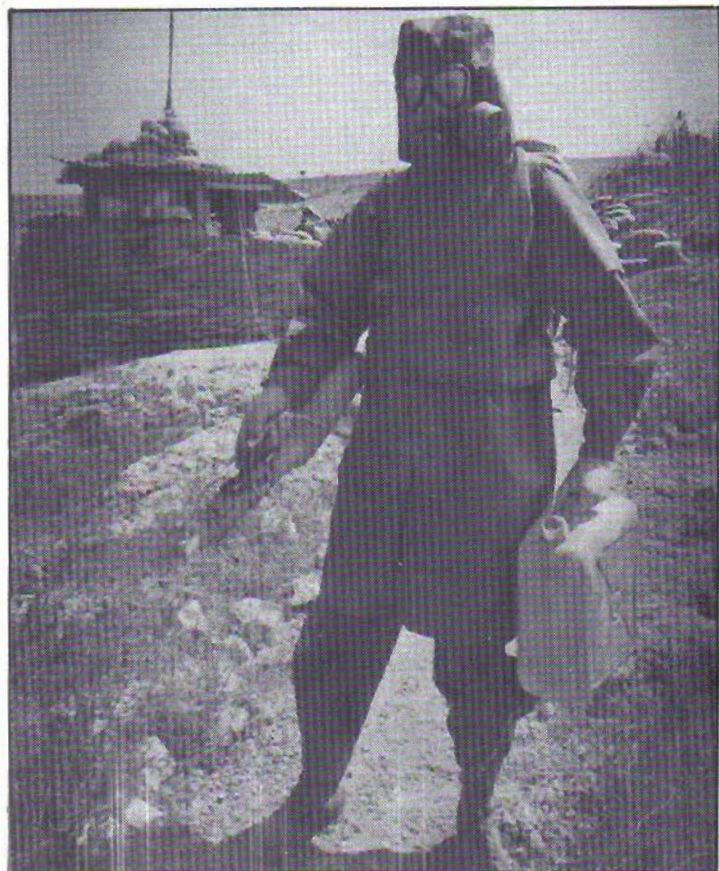

— Hvordan ser denne ut? John-Erik Kristiansen tester klorinnholdet i en prøve av Norbatts drikkevann. Hygieneoffiser Johan Jansen noterer resultatet.

mengder fluer som hjemsøkte CP'en hver eneste natt. De innpåslitne insektene gjorde livet surt for gutta på vakt. Hygienefolket valgte å pøse på store mengder gift, men denne gang ble det nok «hjemmeseier» for fienden. Fluene ble borte for en kort periode, men kom sterkere igjen. De camperer fortsatt på 4-24 CP.

Dog er det nok et tidsspørsmål før de må bort. Hygienelaget gir seg ikke før oppdraget er løst, og mer insektgift finnes på lager. Vi tipper at Jansen og hans folk får det avgjørende ordet i «fluekrigen».

Klar for den store insektkrigen. Kristiansen har iført seg vernedrakten før han går løs på 4-24 CP.

Sint som en tiger

Jeg ble sint som en tiger. Dermed glemte jeg å være redd. Først etterpå ble jeg litt skjelven....

Fenrik Bjarne Giske i Kp A forteller om de dramatiske minuttene i begynnelsen av august da han med hevet Luger sto ansikt til ansikt med flere SLA-soldater.

Det hele begynte med at Norbatt-personell nektet en SLA halftruck adgang gjennom 4-25 Alfa CP. Dermed oppsto gnisninger. Det ble nødvendig å slå Truls-alarm. Under episoden ble en J-20 fra Kp B påkjørt og skadet. Gjerningsmannen, en ung SLA-soldat, ville også krasje inn i en bil fra Kp A, men da tente fenrik Giske på alle pluggene.

— Jeg trakk Lugerer og siktet på sjåføren. Han ble tydeligvis redd, for han bråstanset bilen slik at motoren ble kvalt. Selv var jeg sint som en tiger, men litt senere gikk alvoret opp for meg. Da ble jeg nokså svett, forteller Giske til Blue Beret.

Nå var ikke det IDF-regisserte spillet ferdig med dette. SLA kjørte en tank ut på veien ved Kaukaba, og sperret Norbatt-biler. En kolonne på vei til Chebaa ble sperret mellom to CP-er i ni timer. H-5 ble også stengt, og Norbatt var isolert i et par døgn. 21 nordmenn satt fast i Metulla.

Det hører med til historien at sjef Kp A, major Lund, samme dag som Giske trakk lugeren, fikk en Kalasnikov-pipe stukket i magen. Men sinnet satt tydeligvis ikke så dypt, for senere oppsøkte de unge SLA-soldatene hovedkvarteret til Kp. A. Da bød de på druer og sigaretter.

Fenrik Giske siktet med lugeren for å stanse SLA.

Mek. troppen foretrekker imidlertid kraftige saker, 12,7 mm samt pansring. Her i sperrestilling ved 4-25 CP. Fra venstre Trond Risebrobakken, Kai Hansen og Stig Sandmo.

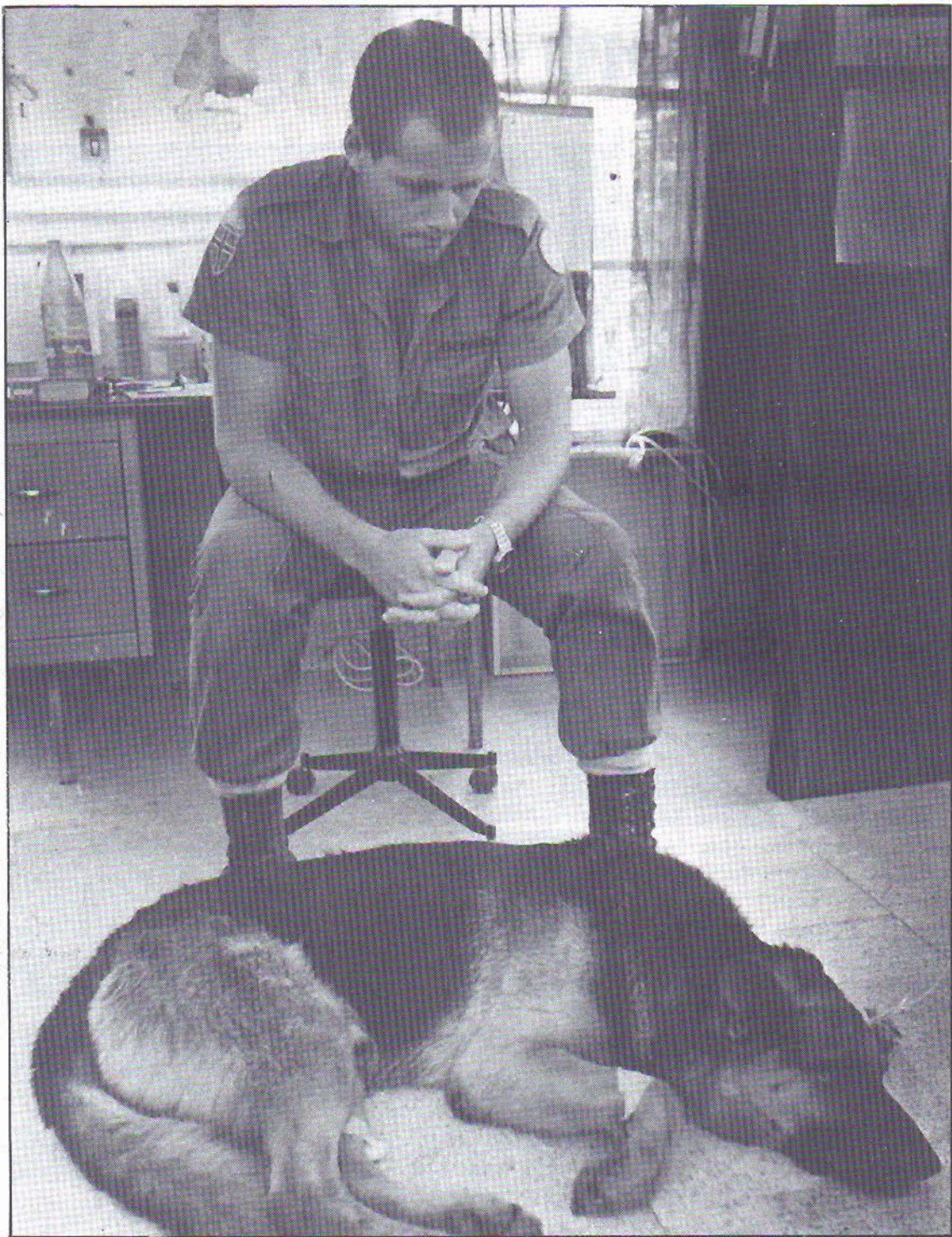
- Vil Argo dø?

Dør han? Eller går det bra? Stakkars Argo....

Tankene var mange i hodet på Rolf A. Johansen i hundetroppen da han for en tid siden våket over sin venn, schäferen Argo. Hunden var blitt forgiftet og holdt på å stryke med. Den ble innlagt på saniteten der veterinær og leger gjorde sitt ytterste for den firbente pasienten.

En stund så det kritisk ut. Veterinæren, kaptein Jansen, var i tvil om Argo ville overleve. Men plutselig kviknet hunden til, og som vi alle vet, det gikk bra. I dag er Argo atter i full tjeneste.

For hundefører Johansen var det likevel noen vonde timer mens det hele stop på. I time etter time våket han over den syke schäferen. Man svikter ikke en venn i nödens stund.

Sitater

«De va' vel en offiser det, da».
(Ida Lerfald)

«Se opp for bössingen, karer!»
(Kapt. Simonsen da Katjuskaene
plystret over Saqi.)

«Det var da rimelig morsomt».
(Standarduttrykk PA, lt. Sævold)

«You name it, we blow it».
(Motto Pionertroppen)

«I am not a commander of a militia».
(Oberst Skaar under morgenbrief.)

«Her er det mæ som er sjæf »
Stabstr. sjef Brevik.)

Fest på Martinihøyden

Sambaen er løs på Martinihøyden. Slagverk, trekkspill, gitar og trompet. Løytnant Bjerkansmo blåser i

fløyten, og mange stemmer følger opp. Det klappes, huires, ropes, slås på søppelbøter — joda, sambaen er løs.

Nei, da: Rune var såvisst ikke full. Her danser han, rett nok noe anstrengt, en blanding av samba og break-dance.

Fra nabolaget kommer horder av unger. Først nølende, så litt nærmere. Noen tar imot mineralvann, og smaker på litt mat. Kommer bort til bordene. Klapper og nynner med. «Samiid Ednan» - referenget er populært over landegrensene.

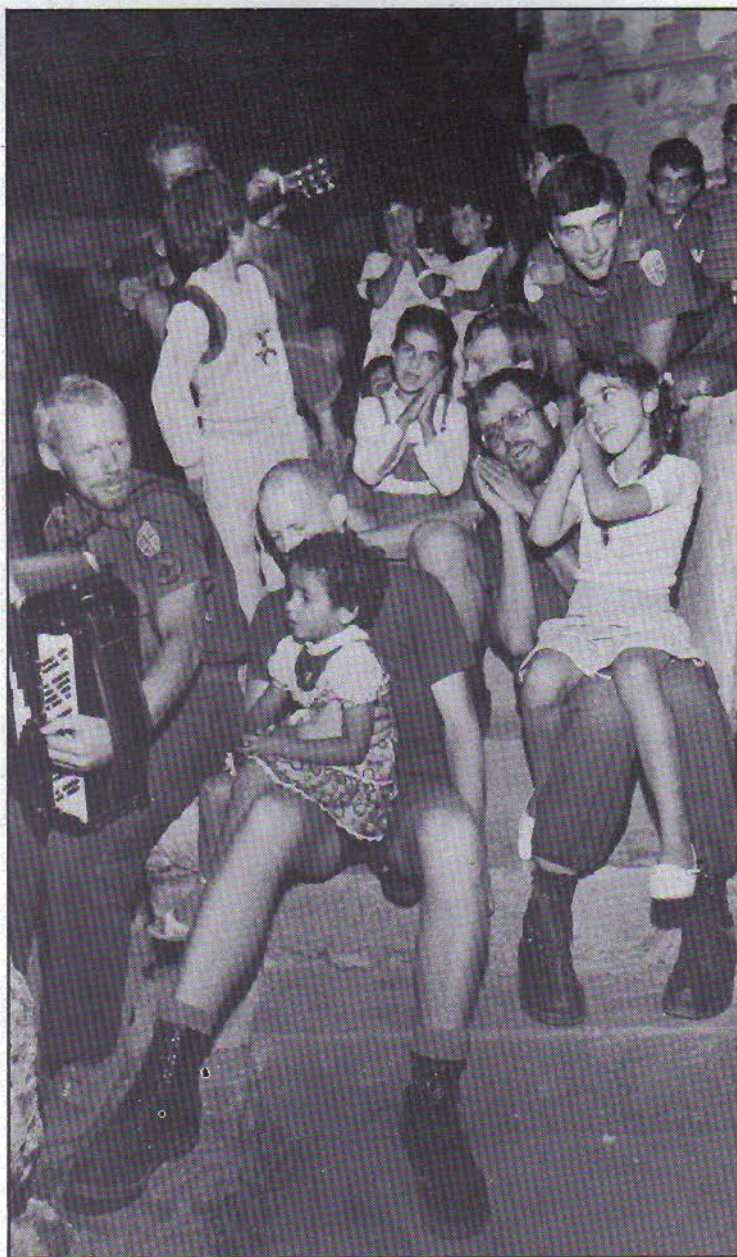
De færreste av nordmennene skjønner fransk. Men «Padre Jacob, dormes tu?» klarer de fleste å følge -iallefall håndbevegelsene. Sangen, som gjentas ti-tolv ganger, blir etterfulgt av libanesisk barnesang før nordmennene atter stemmer i. Og våre unge venner forsøker seg på slagverk og gitar.

Senere på kvelden kommer foreldrene. De ser at ungene trives, og nordmennene med.

«Vi savner våre egne unger», forklarer løytnant Bjerkansmo - og blir forstått.

Roger Jonsrud lærte bort gitargrep.

«Padre Jacob» med sang og bevegelser. FN-personell og libanesiske unger i skjønn forening.

Mat må til. Fra venstre Morten hansen, Morten Nysæther og Terje Eikrem.

